
TRIVANDRUM, 4. 12. 2015

*Moje nejdražší lásko,
posílám ti pozdrav z Indie, která mě nikdy nepřestane
udivovat. I když je to tu s čistotou hodně na levačku
a za přechod místní silnice by měli rozdávat bobříky
odvahy, lidi se tu k nám chovali tak hezky, že mě to
donutilo trošku přehodnotit mínění. Tady mi teprve
došlo, kolik pravdy je ve rčení „chovej se k ostatním tak,
jak chceš, aby se chovali k tobě“. Promiň, jestli ti zvonilo
v uších, potkala jsem tu úžasnou holčičku, se kterou jsme
proklábosily celou noc, a trošku jsem se o tobě rozovídala.
Prý bych měla být vděčná, že jsem potkala spřízněnou
duši. Není den, abych za to tomu nahoře neděkovala!*

Miluju tě nade všechno na světě, T.

No a potom už nadešel čas na můj první multisektor – Dubaj–Singapur–Melbourne–Singapur–Dubaj. Těšila jsem se jako malá a byl to neuvěřitelný trip. Měl i skvělý načasování, protože to vyšlo na začátek prosince, takže jsme jednak letěli za australským létem a hlavně mě to hezky zaměstnalo před Vánoci, kterých jsem

se nemohla dočkat už od září. Po první snový návštěvě Austrálie jsem se ze všeho nejvíc těšila do Melbourne jako na druhou destinaci u protinožců, ale musím říct, že Singapur mě dostal. Je to neuvěřitelné město, který působí tak trochu jako z budoucnosti a některé budovy mají vyloženě vesmírné tvary. Měli jsme luxusní hotel v centru města a ten výhled, který se mi naskytl, když jsem po tmě vešla do pokoje, asi nikdy nezapomenu – výhled pro bohy a celý město jako na dlani.

Sice jsme byli dost unavení, ale i tak jsme ještě s jednou Češkou, Dášou, kterou jsem na celý tenhle multisektor měla v posádce, vyrazily do mariny na krátkou procházku. Pokochaly jsme se výhledem, usadily se na zahrádce jedné restaurace, objednaly si dvě dvojčičky bílého a v tu ránu začal ukrutný slejvák, takže jsme to měly načasovaný opravdu přesně. I když lilo jako z konve, bylo pořád teplíčko, takže se nám pod stříškou příjemně sedělo, popíjelo a povídalo. Dáša byla moc fajn a neskutečně zajímavá, žila dva roky v Americe, pak v Paříži, Londýně, všude pracovala v různých galeriích a měla i svoje vlastní výstavy a celkově na mě působila jako taková umělecká duše. Akorát se rozešla s přítelem, tak byla opravdu hodně smutná a potřebovala to ze sebe trošku dostat, tak jsem ráda, že jsem jí mohla aspoň maličko pomoci, a věřím, že vínečko a příjemný povídání jí od těch chmurných myšlenek aspoň na chvíli ulevilo.

Ráno jsem si objednala hotelovou službu, kterou už asi nikdy nic nepřekoná. Místo klasického tácu mi totiž přivezli do pokoje rovnou celý snídaňový stůl, zaparkovali mi ho k oknu, kde byl výhled stejně úchvatný jako v noci, a já jsem s melodií „teď královnou jsem já“ znějící v mojí hlavě spokojeně usedla a hodovala dobrou půlhodinu. Pak jsme s Dášou opět vyrazily do města, vyzvedl nás jeden její místní kamarád, taky crew, který byl zrovna na dovče doma, a udělal nám okružní jízdu po městě a všechno

nám ukázal. Navštívili jsme vyhlášený stromový park, kde cestičky vedou v korunách umělých stromů vysoko nad zemí, celý jsme si ho prošli a pak jsme zamířili do vyhlášené čtvrti se spoustou obchůdků, kde jsme poseděli na rušné ulici nad kafičkem, po kterém byl čas se pomalu vrátit na hotel, protože večer nás čekalo pokračování naší cesty, tentokrát do Melbourne.

I když jsme celou noc strávili na cestě, na hotelovou postýlku v Melbourne jsem jen mrkla stylem „tak čau večer“ a vyrazila jsem nasosat co nejvíc Austrálie, tentokrát jen s mapou a na vlastní pěst, takže jsem měla trošku staženou prdku, abych se vůbec někdy dostala zpátky. Posnídala jsem v místním stylovém bistru hned za rohem hotelu a řádně posilněná vyrazila na projížďku historickou tramvajkou přes celý město až do přístavu. Byl krásný letní den, takže jsem si dopřála čerstvou mentolovou zmrzlinku od sympatického pana zmrzlináře, který mi nadělal poctivou porci té dobroty přímo ze stroje. Prošla jsem si přístav, poseděla na lavičce se zvědavými racky a vydala se na cestu zpět. Celou trasu, kterou jsem sem jela tramvají, jsem teď chtěla ujít pěšky, což byla vzhledem k probdělé noci celkem výzva, ale nemohla jsem odolat. Město opravdu pulsovalo životem, ale když jsem část cesty šla rozlehlým parkem, kde vedle sebe spokojeně rostly desítky nejrůznějších druhů stromů, byla jsem teprve ve svém živlu. Zelené plochy byly vážně ohromné, možná proto, že v Austrálii mají opravdu místa dost, tak s ním nemusí šetřit. A využít ho na takový přírodní oázy, kde lidi můžou aktivně odpočívat nebo se jen procházet, je ta nejlepší volba. Když jsem se v šest večer blížila konečně k hotelu, doslova jsem už lezla po čtyřech a štrejchala bradou o zem. Musela jsem tedy uznat, že jsem se pro změnu maličko přecenila, ale stálo to za to!

MELBOURNE, 11. 12. 2015

*Moje nejdražší lásko,
posílám ti pozdrav a políbení z druhého místa, které
jsem měla to štěstí u protinožců navštívit. Oproti
Adelaide je Melbourne rušný a velký město, kde to
opravdu žije. O to víc jsem na sebe hrdá, že jsem celý den
zvládla jen s mou věrnou společnicí – mapou. :) Zdejší
velikánský parky mě nabily novou energií, stejně jako
místní lidí – ti jsou opravdu neuvěřitelně milí, usměvaví
a aktivní. Cítím se tu moc hezky a myslím na tebe
na každém kroku... a že jsem jich za ty dva dny tady
udělala!*

Miluju tě, T.

Ráno jsme s Dášou vyrazily na vynikající snídaňku do centra, stihly jsme i menší nákupy a pak už byl zase čas na návrat na hotel, pobalit a zpátky do Singapur. Tam mě únava už trochu dohnala, takže jsem večer nikam nevyrazila, zůstala na pokoji s tím nádherným výhledem a usnula jako miminko. Ráno jsme s Dášou zase vyrazily na společnou snídani do města, volba to tentokrát

byla vskutku zajímavá, ve stylu „snídáme jako místní“ jsme si vystály frontu ve vyhlášené restauraci. Na tácu jsme si ke stolu odnášely opečený chleba potřený arašídovým máslem, nakrájený na kostičky-jednohubky a vedle v mističce vyklepnutá dvě syrová vejce zakápnutá sojovkou. Větší humus by člověk pohledal, ale tak zase jsme to měly stylové. Po baště jsme se rozdělily a já se před horkem ukryla v nákupáku, kde jsem objevila senzační občůdek, takže kufřík na cestu domů byl tak dvakrát těžší než tam, ale stálo to za to. Celý tenhle několikadenní trip byl fantastický, bylo to sice vážně náročný, ale kupodivu jsem střídání všech pásem zvládla úplně v pohodě a už teď se nemůžu dočkat další podobné cesty.

SINGAPUR, 12. 12. 2015

*Lásko moje,
jestli je na světě místo, o kterém bych byla přesvědčená,
že tě okouzlí, tak je to Singapur. Mrakodrapy, vesmírný
budovy a hlavně dechberoucí výhled uchvátí i mě.
Vánoční stromeček ve 30 stupních je zvláštní úkaz, ale
aspoň mi to nedá ani na okamžik zapomenout, že už
brzy jsou Vánoce, které budou jen naše. Představuju si,
že tu teď sedíš vedle mě, koukáš na tu krásu a všechna
ta světla se ti odráží v tvých šťastných rozzářených*

očíh. Pokaždé, když se podívám z okna, myslím jen na tebe.

Miluju tě, T.

Když jsem se vrátila do Dubaje, tak už byla půlka prosince, takže už byl konečně čas na pravou předvánoční náladu. Bylo to moc milý období, Martin mi přivezl takovou vánoční dekoraci, roztomilý svítící domečky i s panáčky, a jak říká Simča, „je to taká naša malá dědinka“. Dala jsem je do obývacího, abychom si je užily obě, a moc nám to tu zútulnilo. Líbí se nám natolik, že jsme se rozhodly, že si je necháme celý rok. Celkově jsme si tu se Simčou udělaly náš poslední společný večer před svátky moc hezký, ťukly jsme si s medovinkou na šťastný a veselý a u rozsvícení dědinky si vyprávěly, jak strávíme Vánoce a na co se těšíme. Štěstí v podobě „opuštětku“ na Vánoce nás potkalo obě, takže to bylo o to veselejší, že tu ani jedna z nás nezůstala sama.

18. 12. jsem s obrovskou úlevou, že se nic nepokazilo, nasedla do letadla domů. V posádce jsem měla kamarádku, takže jsem se na letu měla opravdu jako v peřince, popíjela jsem šáňo z first class, koukala na filmy, broukala si „I am driving home for Christmas“ a fakt jsem si to cestování užila. U příletu mě čekal Martin s transparentem a úplně bychom se hodili do nějakýho super romantickýho filmu – dojemná vítací scéna jak vyšitá. Bylo to neskutečně krásný a při představě, že začínají Vánoce a já můžu být deset dní doma, se mi úplně svíralo srdce štěstím. S Martinem jsme si to udělali opravdu pohádkový, hned z letiště jsme

jeli koupit stromeček, abychom si ho užili co nejdýl. Udělali jsme punč, salátek, koukali se na vánoční filmy, dali si už tradiční políbení u stromu na Staromáku, poseděli na kávičce a svařáčku a udělali si ten nejkouzelnější Štědrý večer. Stihla jsem opravdu všechno, co jsem si jen mohla přát – bájo den s Moničkou a Zuzankou, tradiční třídní sraz, který byl sice komorní, ale o to vydařenější, úžasný vínečkový posezení s Fanuš, návštěvu babičky, zimní procházku s celou rodinkou a Martinem do Květnový, parádní večer s Aktivitami (samozřejmě výhra na celý čáře) a návštěvu u Martinových rodičů v Nymburce, kde se o mě pokaždé starají jako o vlastní, a měli jsme další opravdu štědrý večer.

Byla jsem doma a prožila Vánoce přesně tak, jak to má být, s těmi nejbližšími. Užila jsem si veškerou maminčinu péči a dobrotky, viděla jsem Kubíkovy rozsvícené kukadla, když se mamka šla podívat, jestli už v obýváku byl ten Ježíšek, a byli jsme všichni spolu. Když jsem po těch štěstím naplněných dnech seděla 29. prosince v letadle zpátky, vzlíтали jsme a všechno se zase vzdalovalo, po tvářích se mi koulely slzy jako hrachy a ptala jsem se sama sebe, jestli už všeho toho loučení nebylo dost a už to nestačilo. Vidina ledna nebyla úplně růžová, s Martinem jsme se měli znovu vidět až 30. ledna a to mi přišlo jako neúnosně daleko. Ale kdybych tušila, jak překvapivě se ten první měsíc nového roku vyvine, určitě bych byla veselejší.

První let roku 2016 byl Senegal, kde jsem už byla, takže tentokrát těch 50 hodin, co jsme tam měli, bylo až zbytečně dlouhých a už jsem se těšila zase domů. Než jsme odlítali, tak se mi podařilo vyměnit let do Říma, který jsem měla mít dva dny nato, za Prahu, takže jsem Martinovi jen napsala zprávu: „Co děláš za dva dny?“ A on na to: „Proč, přijedeš? :)“ A najednou zase všechno vypadalo růžovější. Bohužel cesta zpátky do Dubaje už tak růžová nebyla. Je to na delší vyprávění, ale před odletem, naštěstí ještě na zemi,

jsme zažili situaci, kterou už bych si nikdy nechtěla zopakovat. Po dokončení boardingu v kabině zazněla věta, kterou máme z tréninků zakódovanou jako heslo, kterou kapitán použije, aby dal posádce vědět, že se děje nějaká nebezpečná situace. Je to opravdu něco, co se neděje každý den, takže když se rozezněly telefony a každý z posádky ho zdvihnul u svého jump seatu, věřím, že jsem nebyla jediná, kdo v sobě měl jen malinkou dušičku. Purser nám oznámil, že je podezření, že máme na palubě údajně dva teroristy. Nic dalšího, že nám teď říct nemůže, ale musíme být na svých místech a být připravení evakuovat letadlo, když přijde povel. Krve by se ve mně nedořezal, přemítala jsem si všechny poučky z tréninku a přehrávala jsem si krok za krokem, co bych v takové situaci měla udělat. V hlavě mi do toho kolovaly nejčernější možný scénáře, co by se všechno mohlo stát, a celé tělo mi doslova vibrovalo strachy. Po nekonečné hodině do letadla přišly čtyři ozbrojené gorily (v Africe je to přirovnání drsných týpků ke gorilám asi trochu nemístný, ale nic lepšího mě při vzpomínce na ně nenapadá), došli k sedadlu kousek ode mě, něco řekli chlápčovi, který tam seděl, ten se bez řečí zvednul a odešel s nimi. Následovala další šílená hodina, než jsme provedli identifikaci zavazadel, která znamenala vyndat z úložných prostor nad sedadly kašičky batoh a kufr a zjistit, čím je, aby byla jistota, že tam není žádný kus, který by nikomu nepatřil. Což vyžadovalo značnou spolupráci od cestujících, kterým očividně naprosto nedocházela závažnost situace a všechno dělali ještě horší. Když jsme byli hotoví, dostali jsme další hromadný telefonát, kdy nám Purser oznámil, že druhý terorista na palubě „prý“ není a ať se připravíme k odletu. Jedenáctihodinová cesta zpět, s vědomím, že tam měli být dva a odvedli si jednoho, mi vážně pocuchala nervy a pár dní jsem se z tohohle novoročního letu sbírala. Tak snad tady nebude platit rčení *Jak na Nový rok, tak po celý rok.*

Po tomhle incidentu už byl leden ale jako z pohádky. Jelikož jsem na poslední chvíli dostala ten let do Prahy, tak se spojil snad celý vesmír a podařilo se, že jsem si s sebou z Prahy odvážela Fanuš na dva dny do Dubaje. Vůbec nechápu, jakým zázrakem se to všechno podařilo, protože jsme to všechno zařídily za naprosto neuvěřitelně krátký čas, ale štěstěna stála při nás a my jsme si užily ty nejbáječnější společný dva dny. Začalo to cestou, kdy Fanuš vyfasovala sedadlo u exitu, takže já jsem si zařídila, abych seděla na jump seatu přímo proti ní. Cesta byla tedy náročná (co si budeme povídat, lety z Prahy jsou proslulé tím, že se vždy vypijí všechny bary), ale podařilo se mi vlastním tělem uchránit dvě lahvičky Baileys, aby to Fanka měla parádní se vším všudy, a vždycy když jsem letěla kolem, jsem na ni aspoň mrkla. Přijde mi, že jsme za těch dva a půl dne stihly věci, který by se normálně daly natáhnout na týden, a my jsme to zvládly úplně na pohodičku. Všechno bylo tak vydařený – kafíčko s výhledem přímo na letištní plochu, kdy se před námi proháněla éra a nám oběma to nahánělo stejnou husinu, úžasná věca u fontány, posezení a vínečko v Level 43, společný snídaňky u mě doma, procházka po marině s hříšně dobrým zmrzlinovým shakem, posezení na pláži s nezapomenutelným západem slunce, věca v Little Bangkok (Morning glory si prostě zamiluje každý!), pohodička se svíčkami a vínečkem u mě doma a povídání o nesmrtnosti chrousta. Viděla jsem na Fanuš, jak strašně byla šťastná, stejně jako já, a jak moc si to užívá, a to je pocit k nezaplacení. Ale jak rychle se to seběhlo, tak rychle to zase všechno uteklo. Bylo to krátký, intenzivní a jen naše a jsem hrozně vděčná, že jsme měly šanci to spolu prožít.

Pak mě zase trošku dostihla únava a nebylo mi úplně do skoku, takže Amsterdam, kam jsem letěla druhý den ráno, jsem celý proležela, ale tak ono taky není někdy od věci prospat 15 hodin z 24hodinovýho layoveru. Potom následoval Birmingham, který

byl úplně pohádkový – další ukázka toho, že člověk nečeká nic, a dostane hrozně moc. Město jako takové bylo moc útulný, prošla jsem se od nádraží do centra a nasávala atmosféru hlavní proměnády. Počasí bylo zimní, sychravý a všude byly slevy, takže můj program byl jasný – Primark byla láska na první pohled. Po pár hodinách nákupů jsem byla trošku grogy, takže restaurace na konci ulice, kousek od kostela, s velkými okny, za kterými plápolaly svíčky, vyloženě vybízela k posezení. Nenechala jsem se přemlouvat dvakrát, dala jsem si výtečný zapečený noky se sýrem, sklenku bílého, a svíčka na stole podtrhávala dokonalost mého romantického posezení – jen já, mé druhé já a mých pět tašek.

BIGMINGHAM, 17. 1. 2016

*Láska moje nejdražší,
posílám ti spoustu hřejivých polibků a pohlazení ze zimní Anglie. Kromě výborného anglického čaje s mlíčkem mě hřejí hlavně myšlenky na tebe a představa, že už za pár dní se spolu budeme procházet ruku v ruce po mostech Amsterdamu a o moje teplíčko už se postaráš přímo na místě. Je to tu úžasný, takhle nějak jsem si to představovala – široký rušný ulice se spoustou výloh, krásný typický cihlový domky a všudypřítomná britská angličtina, která je pro mě jako cizí jazyk se vším všudy.*

Co jsem tedy nečekala, bylo, že si tu tak úžasně nakoupím, tolik si odpočinu a naberu zase novou dávku pozitivní energie. Miluju tě, lásko, a doufám, že jsi mě viděl, jak jsem ti mávala, když jsme letěli přímo nad Prahou!

Miluju tě, T.

A pak se mi v hlavě zrodil ten ďábelský plán. Ke konci měsíce jsem měla čtyři dny volna, který jsem chtěla věnovat učení na přezkoušení (testy se opakují každý rok), který mě čekalo někdy v únoru, ale zatím jsem nevěděla kdy. Ale řekla jsem si, že na světě jsou věci, co jsou opravdu důležité, tak jsem se (opět) narychlo rozhodla, že na tyhle čtyři dny poletím domů. Mezitím jsem si ještě zaletěla do Říma, který byl krásný, počasí mi hrozně přálo, takže jsem si vážně užila procházku s mapou v ruce. Přejde mi, že tam na člověka dýchá historie úplně z každého kamene. Jen Koloseum mě maličko zklamalo, ale město jako takové mě nadchlo, dala jsem si vynikající domácí těstovinky a tiramisu, takže jsem učinila zkoušení italské kuchyně zadost. Ucaprtaná jsem se po celém dni navečer vydala autobusem zpátky na hotel. Stáli jsme na semaforech a podívala jsem se na auto, které zastavilo vedle nás – byl to taxík, na zadním sedadle seděl pár, neviděla jsem jim do obličeje, viděla jsem jen jejich propletené ruce, položené na koleni té slečny, a úplně mě píchlo u srdce, jak se mi zastesklo. Když jsem dorazila na hotel, tak jsem zjistila, že mi to přezkoušení šoupli hned na 2. a 3. 2., což mi nedalo moc prostoru na učení, ale ve finále bylo času dost, jen moje šprtkovský sklony způsobily, že jsem zase začala lehce panikařit.